

Ulov
SVEDKA

DANIELA
HARTIG

Ljndeni

Ulov svedka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Daniela Hartig

Ulov svedka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Mou
SVEDKA

DANIELA HARTIG

Z nemčiny preložila Nina Vlhová

Ulov

SVEDKA

Ljndeni

Daniela Hartig: *Catch the Best Man*

Published originally under the title: Catch the best man by Daniela Hartig

© Versum Verlagsgruppe GmbH, 2024

Translation © Nina Vlhová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5235-0

ISBN e-knihy 978-80-566-5259-6 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

*Venované pamiatke na výnimočnú autorku
a tú najlepšiu priateľku, akú som si len mohla priať.*

*Odpočívaj v pokoji.
Tvoja Jane*

Táto kniha je len pre teba.

PREDSLOV

„Už nie si tam, kde si bol. Ale si všade, kde sme my.“

– Victor Hugo

Daniela Hartig bola, žiaľ, zo života vytrhnutá v tých najlepších rokoch. Po krátkej a ťažkej chorobe zomrela v decembri 2022, zanechajúc po sebe milujúcu rodinu a niekoľko strhujúcich milostných príbehov. Práve držíte v rukách jeden z nich.

Dani bola otvorená, srdečná a milo chaotická. Bola kreatívna, plná nápadov a mala skutočný spisovateľský talent. Jej príbehy sa dotýkajú ľudských srdc, a my dúfame, že sa dostanú k mnohým ďalším čitateľom. Dani bola človek plný farieb a života, inšpirovala všetkých navôkol. Keď sa smiala, smiala sa s ňou celá miestnosť, keď rozprávala, prenášala sa na vás jej energia, srdečnosť a radosť zo života, a ak ste sa na ňu obrátili s problémami, okamžite vám bola nablízku s pomocou a radou.

Bola múdra, neuveriteľne múdra; jednoducho fascinujúca osobnosť.

Prostredníctvom svojich príbehov, milá Daniela, žiješ v našich srdciach aj naďalej.

Pre Dani bolo vždy dôležité, aby svojimi knihami poskytla ľuďom útočisko. Miesto, kde si môžete oddýchnuť a predovšetkým sa zaľúbiť. Rozprávala príbehy s humorom, šarmom a hĺbkou, a my dúfame, že aj vy pri čítaní objavíte jej výnimočnosť.

Ďakujeme, že ste jednej z jej kníh poskytli nový domov.

Dúfame, že si čítanie užijete!

CLEO

Pred piatimi mesiacmi

Už pol hodiny sedím pri bare a čakám.
Čakám na muža, s ktorým mám mať rande!
Je to vôbec možné?

Existuje vôbec niečo ponížujúcejšie? Keby som si aspoň mohla povedať, že ten chlap nevedel, ako vyzerám, pretože ide o rande naslepo, a keď ma tu zazrel, jednoducho som sa mu nepáčila a odišiel. Dobre, ani to by nebolo bohviečo, ale preboha! Jasné, nemusím sa páčiť všetkým. Netreba z toho robiť vedu! Možno má rád zvlnené dlhé tmavé vlasy. A postavu ako presýpacie hodiny. Veľké prsia, úzky pás, okrúhly zadok, krivky. Všetko pekné a dobré. Potom by sa pri pohľade na mňa mohol okamžite otočiť a tajne zmiznúť. Nemohla by som mu to zazlievať, možno by som urobila to isté, keby som zbadala trpaslíka s fúzikmi a rednúcimi vlasmi.

Podstatné je, že ten chlap presne vie, ako vyzerám. Na Tinderi sú fotky, haló! Potiahni doprava a si v hre, potiahni doľava a si mimo. Obaja sme sa podľa fotky rozhodli pre

pravú stranu, rozprávali sme sa, on bol vtipný a zaujímavý, ja očividne tiež, dohodli sme si rande. Toto rande. V tomto bare na Manhattane.

A teraz nepríde?

Nahnevane vypijem posledný dúšok Cosmopolitanu, chytím kabelku a zosuniem sa z barovej stoličky, keď sa mi prihovorí chlapík vedľa mňa.

„Ťažký deň?“ spýta sa a krúti pohárom s whisky.

Ešte toto mi chýbalo! Naozaj vyzerám tak úboho?

Tento chlap však vyzerá veľmi dobre. Ako Liam Hemsworth, vysoký, pretože ma prevyšuje, aj keď sedí, pod bielou košeľou svalnatý, oceľovo modré oči s dlhými tmavými riasami, husté hnedé vlasy, ktoré by potrebovali ostrihať. Keď sa ku mne s úsmevom otočí, spadne mu do čela jeden drzý prameň vlasov.

Zastavím sa, prezriem si jeho tvár a pozriem sa mu na ústa. Na hornej pere má malú zvislú jazvu, ktorá narúša inak dokonalú symetriu, čo ho robí zaujímavým.

A tiež... nádherne vonia, pretože keď sa mierne nakloní dopredu, zasiahne ma dosť mäťúca vôňa. Ovocná, niečo ako citrón a pomaranč, a zároveň ostrá ako koža, mach a cédrové drevo. Mimovoľne si pričuchnem a tá zmes je tak jemne vyvážená, že mi okamžite omámi zmysly.

Napriek tomu ho odmietam. Na dnes mi to stačí.

„Ak považujete penový kúpeľ v kobyľom mlieku, masáž horúcimi kameňmi, manikúru, trojhviezdičkový obed, popoludňajší čaj a príjemné zakončenie stresujúceho dňa za ťažké, tak áno, ťažký deň,“ hovorím a usmievam sa.

„Mám rád ženy, ktoré si doprajú niečo extra. Je to... sexy,“ hovorí a jeho úsmev sa rozširuje. V duchu prevrátim oči, ale nemôžem poprieť, že sa cítim polichotená. „Zostaňte, prosím,

ešte na drink. Možno to zavŕši zážitok s kobyľím mliekom. Jeho predstava mi, mimochodom, už nikdy nevylezie z hlavy. Vy, vo vani plnej krémovej tekutiny...“ Oči mu pomaly blúdila po mojom tele.

Začína mi byť fakt horúco, nedá sa tomu zabrániť.

Sakra, naozaj som v pomykove.

Dobre, presne na to bolo toto rande určené. Ikstý pokus nájsť v tomto meste plnom krásnych a úžasných slobodných žien slobodného muža, s ktorým by som mala horúci, uspokojujúci sex. A možno ešte niečo viac, ak mám byť úprimná. Už dlhší čas pociťujem túžbu konečne sa usadiť. Aj keď sa vždy tvárim, že mi to je jedno, nie je to tak. Aspoň si to myslím. Ale pretože som nikdy nebola zbabelá, momentálne sa to snažím zistiť. Asi mi aj chýba mať niekoho, s kým by som trávila daždivé nedele v posteli. S kým by som mohla chodiť na výstavy do múzeí, bez zábran plakať pri gýčových filmoch (hoci to je v mojom prípade veľmi nepravdepodobné, pretože som neplakala už desať rokov), s kým by som sa mohla hádať a potom znova udobrovať bez toho, aby sa to úplne zvrhlo, a bez obáv...

„Čo pijete? Cosmopolitan?“ pýta sa a ja hádzem pochybnosti cez palubu. Možno je to dôvod, prečo sa moje pôvodné rande neuskutočnilo. Taký osudový zvrat. Efekt motýľích krídel alebo ako by to Lav nazvala. Ten jav, keď sa musí stať jedna vec, aby sa mohla stať iná?

Položím si kabelku späť na barovú stoličku a prikývnem.

Muž sa obráti na servírku za pultom, ktorá na neho obdivne hľadí. Takmer som v pokušení povedať: „Sakra, zlatko, nemôžem ti to zazlievať,“ ale ovládnem sa.

„Dali by sme si koktail, prosím,“ hovorí pán Supersexy a skôr ako stihnem povedať, že zostanem pri Cosmopolitane, pokračuje: „Ktorý odporúčate? Mal by byť silný, ale jemný.“

Iskrivý, ale nie príliš výrazný, elegantný a inteligentný, s určitou dávkou ohňa. Presne ako táto dáma tu,“ hovorí a servírka a ja na neho neveriacky zízame. Ja, pretože neviem, či som niekedy počula niečo také pompézne, ona, pretože sa mi pred očami roztápa.

Rozhodnem sa. Toto je na mňa priveľa.

„Počúvajte, musím už ísť. Mám ešte jednu schôdzku...“

„No tak, prosím vás,“ preruší ma. „Obaja vieme, že to nie je pravda. Ušetrite ma tých hlúpostí. Myslíte si, že to prehánam? Dajte mi minútu. Len minútu,“ prosí a ja sa zhlboka nadýchnem. Má odvahu, to je fakt.

„Minútu,“ hovorím a muž sa nehanebne usmeje.

„Namiešajte ten najlepší koktail, aký ste kedy namiešali. Záleží od toho moja budúcnosť,“ povie servírke bez toho, aby zo mňa spustil zrak. *Bože, to je naozaj... milé*, pomyslím si, keď začne.

„Nenávidíte vstávať skoro ráno. Keď máte voľno, najradšej ležíte dlho v posteli, pripravíte si latte, nie, počkajte...“ Krátko sa zamyslí, potom prikývne. „Čiernu kávu! Ste jednoznačne typ americano. Bez zbytočných ozdôb, čisté a jasné. Rada čítate, najradšej biografie silných žien. Nie ste fanúšikom nových streamovacích služieb. Samozrejme, stiahnete si pesničky, ale zvuk vám nevyhovuje. Máte totiž uši ako rys a počujete každý malý rušivý tón. Najradšej jedávate ázijské jedlá, vaša obľúbená farba je sivohnedá, lebo je taká pokojná, a vaše meno znie...“ Luskne prstami, ako keby mu to ležalo na jazyku, potom na mňa ukáže prstom a povie: „... francúzsky?“

Pozriem sa na neho a musím dávať pozor, aby mi nepadla sánka.

Odkiaľ to všetko, do čerta, vie?

„Moje priezvisko je Laurentová. Moja mama bola Francúzka,“ hovorím a ani neviem presne prečo. „Ste...“ Zmätene pokrútim hlavou a zamračím sa. „Ste mentalista alebo čo? Je toto nejaký trik?“

Muž sa zasmieje a v tom momente mi žena za pultom podá koktail.

„Prosím. Moscow Mule. Dúfam, že je to najlepší, aký som kedy namiešala,“ povie a nervózne sa zasmieje.

Môj štedrý mecenáš sa poďakuje a povzbudí ma, aby som ochutnala.

„Už ste to niekedy pili?“ spýta sa a ja zavrtím hlavou. Potom siahnem po zarosenom medenom pohári, ktorý je ľadovo studený. Med na mojich perách je taká mrazivá, až mám chvíľu strach, že sa mi na pohár prílepia ústa. Do nosa mi stúpa svieža vôňa mäty a zázvoru a pri prvom dúšku pozdraví Mule môj jazyk horúcou a studenou zázvorovou ostrosťou. Skôr než nechám nápoj stiecť po podnebí, sa z neho uvoľní jemná kyslosť, ktorá mi zanechá na perách štiplavú pikantnosť a najosviežujúcejší pocit, aký som kedy zažila.

Chutí to, ako keby som v úmornej letnej horúčave pila pohár tekutej zimy.

No dobre, je takmer zima, o štyri týždne sú Vianoce, ale tu v bare je príjemne teplo. Tak ako v mojom žalúdku po prvom dúšku.

„Tak čo? Chutí ako vy?“ pýta sa ma neznámy. „Chladný a predsa horúci? Pikantný a predsa osviežujúci? Intenzívna mäta s jemnou uhorkou?“ opisuje a ja sa musím zasmiať.

„Dobre, už prestaňte! Je desivé, ako dobre ma analyzujete,“ vyhrknem. Šanca, že tento večer bude zábavný, sa za posledných pätnásť minút na moje šťastie rapídne zvýšila. Dávam si druhý dúšok, muž jemne cinkne svojím pohárom o môj

a pozrie mi hlboko do očí. Modrá farba v jeho pohľade je taká žiarivá, akoby sa mu za zrenicami skrývali reflektory.

Odložím pohár, uvelebím sa na barovej stoličke, pretože mám pocit, že tu ešte chvíľu zostanem, a otočím sa k nemu.

„No dobre. Mám uhádnuť vaše meno, alebo mi ho jednoducho povie?“ spýtam sa.

Muž nasaje vzduch cez dokonale biele zuby.

„Uhádnite,“ povie.

Zasmejem sa a nadýchnem sa. „William?“

Pokrčí nos a pokrúti hlavou.

„Richard?“

Stále nič.

„Henry?“

Smeje sa. „Máte nejaký dôvod, prečo vymenúvate mená anglických kráľov?“ spýta sa.

Usmejem sa. Začína ma to baviť. „Možno mám pocit, že máte v žilách modrú krv?“

„To platí len pre moje oči, nebojte sa. Som obyčajný smrteľník, to je isté.“

„James?“

Stále krúti hlavou. Rovnako ako Michael, John, Darren a Steven. Zdvihnem ruky do vzduchu a vydýchnem. „Prosím, vzdávam sa! Prezradte mi ho, než vám vymyslím ešte hlúpejšie meno!“ hovorím.

Neznámy zrazu závažnie. „Sľúbte mi, že sa nenahneváte,“ hovorí a ja zvrástim obočie.

„Je to až také zlé?“ pýtam sa, on prikývne a pokrčí plecami.

„Záleží na tom,“ hovorí.

„Na čom?“ pýtam sa.

„Na tom, ako veľmi vtipné vám príde to, že som obozretný človek.“

Dobre. Netuším, o čom hovorí, a s očakávaním sa naňho zahľadím.

Nakloní sa ku mne, jeho vôňa sa ma opäť dotkne, jeho príťažlivosť ma zasiahne plnou silou. V žalúdku mi zaškrfka, srdce mi zrazu začne biť rýchlejšie.

Nebodaj som sa práve zamilovala? Fakt mi na to stačili dve sekundy? Alebo mi spôsobuje závraty ten silný drink?

„Volám sa Demon. Demon Hell,“ hovorí. Najprv mi to nič nehovorí. Až potom mi to pomaly dochádza.

To on si ma na Tindri „potiahol doprava“.

To s ním som mala mať rande!

Ale vyzerá úplne inak ako na fotkách!

„Vy... vy ste...? Vy ste ma...“ jachtám, on prikývne a zdvihne ruky.

„Počuj, Cleo, je mi to naozaj ľúto. Môžem ti to vysvetliť,“ hovorí, ale ja už skáčem z barovej stoličky a siaham po kabelke.

„Ty neslušný hajzel!“ syčím. „Niet divu, že si o mne všetko vedel! Písala som ti o tom všetkom v našich správach!“ Chcem odísť, ale Demon ma drží za ruku.

„Počkaj chvíľu. Prosím,“ hovorí. Nemám na výber, keďže ma stále drží.

„Čo?“ vyšteknem na neho, keď sa otočím.

„Bolo to nefér. Priznávam. Ale chcel som vedieť, či naozaj vyzeráš ako na fotkách,“ hovorí a touto vetou to skôr zhoršuje, ako zlepšuje.

Padá mi sánka. „Povedz mi, si ty normálny? Nie sme tu na dobytčom trhu, kde si môžeš prezrieť ženu, než sa s ňou... s ňou... čokoľvek! Okrem toho, prečo by som mala klamať? To je evidentne skôr tvoja špecialita!“ Som taká nahnevaná, že zvýším hlas. Prudko sa mu vytrhnem. Nechal ma sedieť

vedľa seba ako úplnú idiotku, pokojne si ma prezeral od hlavy po päty, až kým sa rozhodol, že som hodna jeho pozornosti? A potom ma ešte aj oklamal, očaril ma tým, ako vraj dobre dokáže odhadnúť ľudskú povahu, a ja som mu to úplne zožrala? Na svojich rande som už toho zažila veľa, ale toto je vrchol.

„Nenazval by som to hneď klamstvom,“ bráni sa Demon. „Veď som ti doprial najlepšie koktail tvojho života. A čo je, prosím ťa, zlé na tom, keď je človek opatrný? Myslím, že klamať na internete je dnes bežné,“ hovorí. Čo mi tým chce povedať? Že som mohla vyzeráť ako zvonár od Matky Božej?

„Očividne! Inak by si si tam nedal falošné fotky! Pretože to zúfalo potrebuješ,“ teraz už bezostyšne klamem a je mi to úplne jedno. Za koho sa ten chlap považuje? Za najsexy muža na svete?

Demon sa však len smeje. Úplne vážne sa smeje. Môže byť tento chlap ešte arogantnejší?

Áno, môže, ako zistím z jeho ďalších viet.

„Ježišmária,“ odfrkne a prevráti svoje pekné oči. „Nerob z toho takú drámu. Veď všetko prebehlo hladko. Cítíme voči sebe sympatie, to nie je tajomstvo. Trochu sa zabavíme, skončíme v posteli a o štyri týždne ma budeš sprevádzať na svadbe. Potom sa rozídeme, užili sme si to a tým to bude vybavené,“ hovorí a odchlipne si z whisky.

V hlave sa mi čosi zlomí. Och, mám už plné zuby takýchto mužov. Mám toho dosť, ako si hneď na začiatku musíme objasniť, že ide len o niečo nezáväznú. Že ide len o zábavu, nič viac.

Ale no, prečo si taká prudérna, bábika? Veď sa nemusíme hneď brať. Štandardné vety duševne narušených ľudí, ktorí nie sú schopní záväzkov.

„Nemusíme sa hneď brať,“ vysloví Demon nahlas a to je koniec.

Schytím Moscow Mule, podržím mu ho nad nohaviciami a vylievam obsah na jeho nepochybne veľmi drahý oblek. Priamo na rozkrok. Demon zalapá po dychu, keď ho zasiahne ľadovo studený nápoj, ktorý na neho vylejem do poslednej kvapky. Na záver pristanú na látke dva plátky uhorky ako pekná čerešnička na celom tom bordeli.

Usmievam sa. „Určite nie. Brať sa určite nebudeme.“

Demon stisne pery a napne svaly na čeľusti. Rozzúrene si rukou zotrie z nohavíc najväčšiu kaluž a pritom ma prebodáva pohľadom.

„Myslel som, že oceníš, keď ťa pozve pravý muž. Zrejme som sa mýlil. Si rovnaká mrcha ako všetky ostatné,“ hovorí, zatiaľ čo ja sa prehrabávam v kabelke.

„Od niekoho ako ty sa určite nenechám pozvať, sorry.“ S týmito slovami hodím čašníčke, ktorá podáva Demonovi servítky, štyridsať dolárov.

Otočím sa a odídem.

Bože, to bolo jedno z najhorších rande, aké som kedy mala. Čo sa to v tomto meste deje?

